

jeg endnu gjøre opmærksom paa, at de Bestemmelser, som det ærede Udvalg har foreslaaet, og som jeg senere skal tillade mig at understøtte, med Hensyn til Efterfølgere, ogsaa ved mange Leiligheder kunne volde saa meget Tidstab for Postvæsenet, at det vil blive det umuligt at efterkomme en Bestemmelse som denne. Derimod skal jeg være fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at naar en Postmester under et eller andet Paaskud, eller paa Grund af et eller andet løst Skjøn undlader at besørge et Brev paa den hurtigste og hensigtsmæssigste Maade, er dette Noget, hvorfor han staaer til Ansvar, og han kan ikke frie sig for dette Ansvar ved at angive, at det var et Skjøn. Han skal give saadanne Grunde for dette Skjøn, som i Almindelighed ville kunne bedømmes. Naar det Udtryk, der benyttes i Loven af 1851, her er blevet rettet, er det altsaa ikke for at gjøre Bestemmelsen mindre streng, men for at udtrykke den paa en bedre Maade i det Diemed, som netop det ærede Medlem ønsker skal fremmes. — Jeg kommer nu til det Forslag, der i Betænkningen er stillet under Nr. 8 af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Tauber), om Landpostvæsenet tilligemed det Underændringsforslag, som er stillet dertil af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 4de Valgfreds (P. Nielsen). Naturligviis er Underændringsforslaget en heel Deel mere acceptabelt end Ændringsforslaget, men jeg skal tillade mig for det ærede Thing at fremsøre nogle Bemærkninger, som dog maaskee kunde gjøre det hele Forslag noget betænkeligt. Vi ere enige om Formaalet, nemlig at Landpostvæsenet skal udvikle sig saameget som muligt, og naar den ærede Forslagsstiller udtalte, at ikke alle Finantsministre havde været enige deri, samt behøvede min Forgænger paa denne Plads, at han havde foreslaaet en Omdeling i Holbæk Amt, som ikke var slaaet til, troer jeg rigtignok, at han gjorde min Forgænger en meget stor Æret i den Henseende. Det var tværtimod Folkethingsmedlemmer og iblandt dem, som jeg maa tilstaae, mig værdig, der vare meget ivrige for, at dette Forsøg skulde gjøres. Det lykkes ikke, men nogen egentlig Skade troer jeg ikke er skeet derved. Det maa vistnok

anerkjendes, at Landpostvæsenet ikke alene i den Tid, jeg har været Finantsminister, men ogsaa under alle andre Finantsministre, som have været det, efterat jeg var det forrige Gang, er gaaet frem med megen Kraft, og der er viist al mulig Interesse derfor fra Regeringens Side. Vi ere altsaa enige om Tingen, og den ærede Forslagsstiller har endog gjort mig den Ære at optage det i Ændringsforslaget, hvad jeg ved forrige Behandling nævnedes som en rimelig Udsigt, idet han ønsker dette slaaet fast. Jeg troer imidlertid ikke, det vilde være til nogen Nytte, om vi gjorde det, thi for det Første behøves det ikke, og dernæst skal jeg tillade mig at henstille, om Thinget vil finde det nyttigt, eller om det ikke under visse Forhold snarere kan være generende, at man saaledes har fastslaaet Noget ved Lov, som man slet ikke behøvede at fastslaae. Der kunde komme Forhold og Omstændigheder, som gjorde det rigtigt at afvige derfra, og man kommer da i den Bæmskelighed, at man ved Lov er bunden til Noget, som Forholdene i det enkelte Tilfælde slet ikke tilskynde til at gjøre. Naar vi maae sige, at denne Sag har været i gode Hænder og aldrig har mødt de mindste Bæmskelighed enten fra Bestyrelsens Side eller fra Rigsdagens Side med Hensyn til Bevillinger, troer jeg ikke, der er nogen Anledning for Rigsdagen til at sige: Vi ville dog binde os i denne Henseende, vi ville dog have slaaet fast ved Lov, at noget Saadant skal skee, thi vi stole ikke paa vore Efterfølgere. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Nødvendighed derfor. Dertil kommer endvidere den Betragtning, at man maa sige, at denne Bestemmelse ikke hører hjemme i denne Lov, som aldeles ikke omhandler Postnettet. Der er mange andre Punkter i Postnettet end Landpostbefordringen, som ere overmaade vigtige, men som vedblive at henligge under den aarlige Bevilling, og hvorfor skal man da undtage dette ene Punkt derfra, medens vi lade alt det Dvrige gaae paa den hidtilværende Maade, hvormed man ikke har været utilfreds? Endelig skal jeg ogsaa med Hensyn til Forslaget selv tillade mig at minde om, at Et er at have et Maal, som man er enig om